

Pósa Lajos

KACOR KIRÁLY

Volt egyszer egy macska. Nagyon pákosztos volt, hát elkergette a gazdasszonya. Szomorúan bandukolt a kert alatt, a falu végén a híd mellé ült és keservesen miákolt. Túlán meg egy nagy, lompos farkú róka nézegette a világot.

Ahogy meglátták egymást, mindketten megijedtek. Egyik se tudta, hogy ki kicsoda. A róka már nem állhatta tovább, megszólította a macskát:

– Ugyan kérem, már megkérdem:
Ki az úr, ha meg nem sértem?

A macska nagy büszkén pödörgette a bajsát, tetszett neki, hogy így megtisztelte a róka, s így felelt a kérdésére:

– Én vagyok a Kacor király!
Jaj annak, ki velem kiáll!

A róka igen csudálkozott, s azt mondta, hogy soha hírét sem hallotta a Kacor királynak. A macska még büszkébben pödörgette a bajsát s megmagyarázta a rókának, hogy ő rokonságban van a tigrissel meg az oroszlánal.

Mikor a róka még jobban elbámult, a macska még jobban megijesztette:

– Nem szoktam én figurázni,
Csak mindenkit regulázni!
Aki körmöm közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

Most már a róka csakugyan megijedt, leborult a macska előtt, ígért neki mindenféle jót: csibehúst, palacsintát, tokaji bort, feketekávé.

A macska elfogadta az ebédre hívást. Keveset szólt, sokat evett. Ebéd után ledőlt a díványra szundikálni. Hogy édes álmát senki meg ne zavarja, a róka künn járkált fel s alá.

Egy tapsifüles nyúl éppen arra ment a káposztáskert felé, de a barlangnál rákiáltott a róka:

– Hallod-e, te tapsifüles!
Egy-kettő, mars! Futva siess!
Róka háza körül ne járj,
Mert alszik a Kacor király!
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit regulázni.
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

Szegény tapsifüles nyúl úgy megijedt, hogy lélekszakadva futásnak indult, meg sem állott, csak az erdőben egy tisztáson. Éppen arra kóborolt egy nagy tányértalpas medve. Alázatosan megkérdezte, hogy hova megyen? A medvének nagyon rossz kedve volt. azt mondta a tapsifüles nyúlnak, hogy mit kérdezzeti őt, mikor nem kell!

A nyulacska bocsánatot kért alkalmatlankodásáért, hanem azért meg nem állhatta, hogy el ne mondja a medvének, amit neki a róka mondott:

– Róka háza körül ne járj,
Mert alszik a Kacor király!
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit regulázni.
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

A tányértalpas medve nagyon csudálkozott, azt mondta, hogy soha hírét sem hallotta a Kacor királynak. Mármint csak azért is meg akarta tudni, hogy milyen hát az a Kacor király? Mikor a barlang elé ért, a róka neki is elmondta a mondókáját, amit már a nyúlól is hallott. Ez annyira megijesztette a medvét, hogy nem mert ott maradni, visszament a nyúlhoz az erdőbe. Ott találta a farkast is, mókust is, varjút is. Éppen azon tanakodtak együtt, hogy ki lehet az a Kacor király, akiről még a madarak is csicseregnek.

Közös akarattal el is határozták, hogy meghívják délebedre, legalább így majd meglátják, hogy kicsoda, micsoda.

Követségbe elküldték a varjút. Száll a varjú fáról-fára, a róka házánaál megállott egy ágon. Ahogy a róka meglátta, rákiált mindjárt:

– Róka háza körül ne járj,
Mert alszik a Kacor király!
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit regulázni.
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

A varjú nagy bókolva meghajtotta magát az ágon, s elmondta, hogy őt a medve, farkas, mókus és nyúl küldik. Köszöntetik Kacor királyt, hogy szívesen látják holnap egy kis délebedre; hallották a hírét, mindnyájan hódolni akarnak a nagy királynak.

Tetszett a rókának a beszéd, beszaladt mindjárt Kacor királyhoz, jelentette, hogy a medve, farkas, mókus és nyúl köszöntetik, hogy szívesen látják holnap délebedre, mind hódolni akarnak előtte.

Kacor király elfogadta a meghívást. Nagy sietve szállt a varjú hazafelé hírül adni, hogy Kacor király holnap a vendégük lesz.

Nosza rajta, készülnek a nagy lakomának. Egy nagy ponyvát kifeszítenek, földíszítik zöld gallyakkal, virágokkal. Ez a Lacikonyha. A nyulat megtették a kuktának, felöltöztették szép fehérbe. A medve vadat és fát hordott a lakomához. A farkas a pecsenyét forgatta a nyárson. A mókus asztalt terített, diót, mogyorót rakosgatott szép rendbe, hogy a vendégnek ebéd után legyen csemegéje.

Mikor már majdnem készen voltak, újra küldik a varjút a királyért.

Száll a varjú fáról-fára, a róka házánaál megállott egy ágon ezzel a mondókával:

– Jöjjetek már, róka koma,
Készen van a nagy lakoma!
Az ürge megsült a nyárson,
Olyan puha, mint a bársony.

Tetszett a rókának a beszéd, így kiáltott föl a varjúnak:

– Várj egy kicsit, varjú pajtás,
Amíg tart egy szempillantás.
Hadd húzza fel kék nadrágját,
Arany sarkantyús csizmáját!

Száll a varjú ágról-ágra, megint csak mondja a rókának:

– Jöjjetek már, róka koma,
Készen van a nagy lakoma!
Olyan soká mi marasztal?
Terítve már az asztal.

Tetszett a rókának a beszéd, így kiáltott föl a varjúnak:

– Várj egy kicsit, varjú pajtás,
Amíg tart egy szempillantás.
Hadd kösse föl arany kardját,
Pödörítse ki a bajszát!

Száll a varjú ágról-ágra, megint csak mondja a rókának:

– Jöjjetek már, róka koma,
Kozmás lesz a nagy lakoma!
Megkövetem tisztességgel,
El is hűl a drága étel!

Tetszett a rókának a beszéd, így kiáltott föl a varjúnak:

– Várj egy kicsit, varjú pajtás,
Amíg tart egy szempillantás.
Hadd tegye fel koronáját,
Üsse össze a bokáját!

Kacor király nagy sokára útnak indul a nagy délebedre. Egész úton egy szót se szól, büszkén ballag, mint királyhoz illik. De fél szemmel a varjúra néz. Fél tőle, hogy megvagdálja. A róka fegyveresen megy utána, mint hű szolgához illik.

A Lacikonyhán türelmetlenül várják Kacor királyt. Ki-kinéznék arrafelé, ahonnan jönnie kell. Egyszer a nyúl észreveszi, ijedtében fölkiált:

– Jön a Kacor király!

Itt elállott a nyúl szava, a kanalát lébe ejtette. A medve fölborította a bográcsot. A farkas porba ejtette a pecsenyét. A mókus nagyot ugrott, összetörte a tányért. Valamennyi mind futásnak eredt.

Mikor éppen délre szól a harang, találkoznak egy kutyával.

– Hova futtok ilyen nagyon? – kérdezte a kutya. – Álljatok meg!

A nyúl reszketve felelte:

– Gyere te is, jaj, jaj, jön a Kacor király! Égnek áll a szőre szála, a két szeme vérbe' forog. Jobbra duhog, balra morog.

– Gyertek vissza – bízatta őket a kutya –, alighanem ismerem én azt a fickót! Csúfot űzött belőletek.

Bizakodva a kutyában, mennek vissza a medve, farkas, mókus és a nyúl. Hogy meglátja Kacor király a kutyát, felszalad egy magas fára, ága-bogán meghúzódik.

A kutya mindjárt megismerte, hogy ki az a Kacor király. Fölkiáltott rá:

– Hej, te bögrenyalogató,
Hurka-kolbász falogató!
Te vagy az a Kacor király,
Aki mindenkivel kiáll?
Király ám az egereknél,
Akitől csak a gyáva fél.
Hiszen most is kék a hátad,
Hogy a tejfölt megzabáltad!
Gazdasszonyunk tegnap éjjel
Kergetett el seprűnyéllel.

A medve, farkas szégyellik magukat, hogy úgy megijedtek a Kacor királytól. A nyúlnak is egyszerre megjött a bátorsága. Így kiáltott föl nagy büszkén:

– No, tisztelem fölségedet!
Egérfogó személyedet!
Fittyet hányok ily királynak,
Csak parancsolj a rókának!

A róka elveresedett, nagy mérgesen kiabált a nyúlra. De a tányér-talpas medve visszafordult, odasúgta a rókának:

– Róka koma, ne kiabálj!
Csitt, alszik a Kacor király!

Az Én Ujságom, 1893/48.